

El Club Natació Poblenou, més de 70 anys d'afició a l'esport

El Club Natació Poblenou és una de les societats esportives més representatives del barri i l'única en la seva especialitat. Creada l'any 1930, els orígens d'aquesta entitat foren els d'una agrupació que es dedicava a la navegació de vela. Ja en aquell moment el seu futur estava marcat per l'afany d'aconseguir un terreny on poguessin aixecar les seves instal·lacions i erigir una piscina. Llargs contratemps amb l'Administració pública, agreujats per les constants marees que derruïen les provisionals edificacions de la Mar Bella, van ensoportar els somnis dels seus directius i afeccionats. Malgrat les adversitats, les activitats seguiren el seu curs i el nombre de seguidors i admiradors va continuar creixent. Prou es lamentava, l'any 1951, el president del club en aquell moment, Leoncio Domènech, en una circular interna per commemorar el 20è aniversari, de la poca sen-

sibilitat de l'Ajuntament a l'hora de desestimar la possibilitat de construir una piscina en pro de la formació de la joventut: «Nuestra juventud necesita una piscina que le permita acudir a ella a la salida de las fábricas y las oficinas, y esto no es posible si la más próxima utilizable está situada a la falda de Montjuich, al otro extremo de Barcelona».

La fusió amb l'Olímpic Club

Poc abans de néixer el Club de Natació Poble Nou (CNPN) existia un centre similar a la secció de patins de vela de l'anomenat Olímpic Club. Fundat el 24 d'agost de 1921, l'Olímpic Club era una filial de Manufacturas Reunidas de la Indústria Tèxtil, SA, i només permetia l'entrada als treballadors d'aquesta empresa d'acabats de

teixits, popularment coneguda com a Can Felipa o, més tard, amb el nom oficial de CATEX.

Com a resposta a aquesta restricció d'una empresa privada que limitava la pràctica de la natació i de la vela a un nombre reduït d'aficionats, l'any 1930 l'entusiasme d'altres adeptes del barri fundà el CNPN, registrat a la Federació Catalana de Natació el 1931. Aviat les dues societats van rivalitzar l'una amb l'altra i es van adonar que era molt difícil que dins del mateix barri hi hagués els suficients seguidors per aconseguir dues fundacions que oferien la mateixa oferta esportiva. El 15 de febrer de 1939 –encara no havia acabat la Guerra Civil– es reuniren els respectius membres de cada entitat, decidiren fusionar-se i reorganitzaren una única associació amb el nom de CNPN. També van aprovar que no hi hauria limitacions d'entrada i que les seves activitats bàsiques serien la natació i la navegació de vela.

La llarga lluita per aconseguir un solar

Paral·lelament, pensaren instal·lar-se als antics banys de la Mar Bella, però l'Ajuntament, després d'omplir de falses il·lusions, denegà l'autorització perquè tenia previst edificar centres educatius en aquell solar. Així, de moment, només van construir un immoble de fusta sobre pilars de formigó armat, però tot el que alçaven amb voluntat i il·lusió el mar s'ho emportava. Els informes anuals d'aquella època demostren que pràcticament tots els ingressos de l'associació es perdien a reparar aquelles catàstro-

Un grup de joves nedadors a les instal·lacions del CNPN, situades a la platja de la Mar Bella l'any 1920.

fes. El club, ferm al seu objectiu, no desestimà la possibilitat de cessió dels terrenys que amb el pas del temps encara restaven abandonats. Després de més de deu anys de lluita, el 1950, les autoritats van recapitular i van donar permís per ocupar el solar. Malauradament, un any després, un fort temporal destruï les noves instal·lacions i va engolir un mur de contenció. Per sort, encara no s'havia construït la piscina.

D'un berenador de platja a la primera piscina coberta municipal de Barcelona

Abans de la fusió de l'Olimpíic Club amb el CNPN, es disposava d'un berenador a la platja de la Mar Bella, emplaçat gairebé a l'alçada de la desapareguda estació ferroviària del Poblenou. Hi havia unes casetes, que més tard es van convertir en les edificacions esmentades anteriorment.

Les constants tragèdies provocades per les inclemències del mar van fer adonar als responsables del club que la piscina no es podia construir a la platja i que s'havia de buscar una nova ubicació. Es creà una comissió pro piscina i, finalment, el 1961 es va inaugurar l'edifici de l'antiga plaça de Lope de Vega, avui Jardins de Josep Trueta, que es va convertir en la seu del CNPN. Es tractava de la primera piscina coberta municipal de tot Barcelona. L'Ajuntament va cedir la gestió i el manteniment de les instal·lacions al club durant cinc anys renovables. A partir d'aquell moment es podia practicar la natació durant tot l'any.

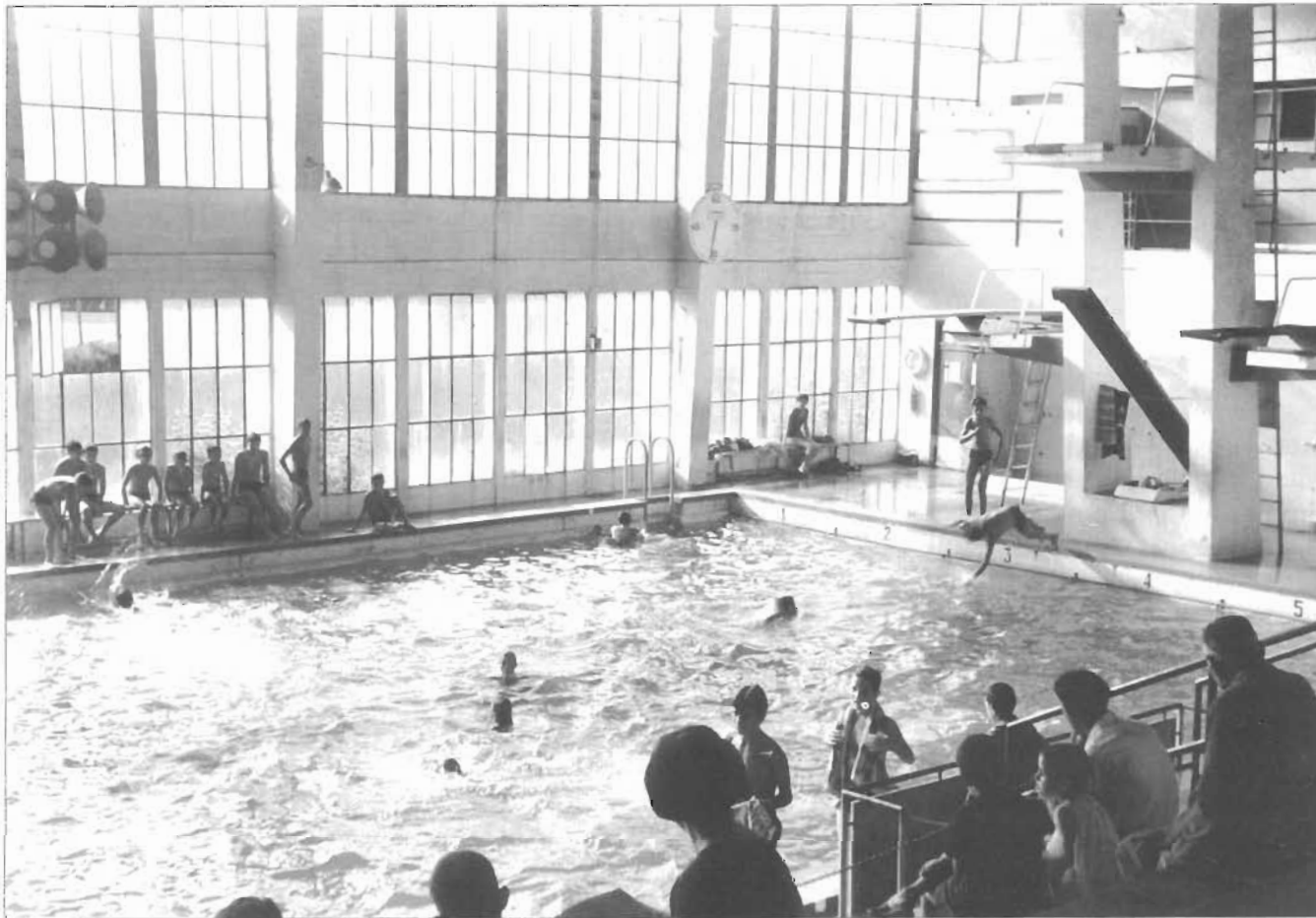
L'any 1945 trobem aquestes casetes de bany dins del recinte del CNPN, a la platja de la Mar Bella.

La carrossa del CNPN a la desfilada per la Rambla que va obrir la Festa Major de l'any 1961.

Però el somni no havia acabat. Al cap d'uns quinze anys, sorgiren grans errors de construcció. Aquest darrer punt, juntament amb mal moment econòmic que travessava el club, preveïen un estat de decadència sense sortida. Econòmicament el club estava estancat, però no pas la seva activitat esportiva. Any rere any, els seus nedadors i waterpolistes en

donaven prova. El bon ritme dels curses de natació, l'organització i la participació a les regates i al campionat de Catalunya de 2.000 metres de mar lliure, l'edició d'un butlletí intern des del 1944, com també el nombre creixent de socis, admiradors i col·laboradors (autoritats, industrials i comercials), refermaven la vida activa de l'entitat.

L'antiga piscina de la plaça del Doctor Trueta va desaparèixer l'any 1989 quan es va inaugurar el complex poliesportiu de Can Felipa, després de les llargues reivindicacions veïnals.

Des del punt de vista esportiu s'havien aconseguit èxits importants, fins al punt, que l'any 1973, van quedar subcampions d'Espanya en el campionat nacional. Sorgiren moltes figures olímpiques i força plusmarquistes (la nedadora Aurora Chamorro, els germans waterpolistes Ventura, en Bonet, etc.). A part de la natació, hi havia un poliesportiu on es practicava futbol sala, rugbi, hoquei, bàsquet, handbol, etc., i es disposava d'equips federats que jugaven en les competicions oficials.

Anys de creixement: el triomf de Can Felipa i la gestió de la Mar Bella

Quan va tancar la fàbrica de Central de Acabados Textiles, SA (CATEX)

l'any 1978, els seus propietaris volien enderrocar l'antic edifici fabril i construir habitatges a tot el solar, però l'Associació de Veïns i Veïnes del Poble Nou, amb el suport de les entitats del barri, va aprofitar l'incipient Ajuntament democràtic per aconseguir que una part de l'immens solar fos un equipament públic. El 16 d'abril de 1980 se signava, després de llargues negociacions, un acord per recuperar «CATEX per al barri», i l'antiga fàbrica es va convertir en un centre cívic i un complex esportiu.

El 17 de juliol de 1989 obre les portes la piscina de Can Felipa i l'antiga piscina dels Jardins de Josep Trueta, que havia quedat obsoleta, desapareix. Avui sols en queden les antigues grades per dissimular el transformador d'un petit llac artificial. Novament, l'Ajuntament va cedir la gestió

i el manteniment de les instal·lacions al CNPN.

Amb la febre olímpica, el 23 de maig de 1992 s'inaugurà el Pavelló Municipal de la Mar Bella, a l'avinguda Litoral, que un cop passats els Jocs Olímpics esdevé un poliesportiu pel barri gestionat també pel CNPN. Construït a corre-cuita, aviat presenta greus defectes de construcció, de connexió amb transport públic, i donada la seva proximitat al mar sempre ha estat molt car de mantenir.

Aquesta doble gestió fomenta el creixement del club. Amb la seva participació a diferents olímpades, obté la medalla d'or a Atlanta. A més de les seccions més representatives, la natació i el waterpolo, el club disposa d'una gran oferta plural: atletisme, rugbi, handbol, petanca, pesca esportiva,

bàdminton, frontennis, triatló i activitats subaquàtiques.

Temps difícils per al CNPN

Actualment, el CNPN travessa un moment força delicat, originat per grans dificultats econòmiques. El seu futur, ara per ara, és molt confús. Les causes són múltiples: anys de mala gestió, enfrontaments personals, personalismes, etc. Aquesta situació es va fer patent ara fa dos anys. A partir d'aquell moment la junta directiva va engegar una política de reconstrucció. En un principi es va optar per crear una societat limitada anomenada Esportiu Poblenou Mar Bella. Formada en el 60 % per l'empresa UBAE i en el 40 % pel CNPN, havia de completar la inversió que faltava, segons el contracte de concessió, del poliesportiu de la Mar Bella: uns 200 milions de pessetes. UBAE aportava els avals que el club no tenia per tirar endavant les obres. Es construiria la piscina i s'adequaria tota la instal·lació que ara per ara està força deteriorada. Però la realitat ha estat una altra: d'una banda, el club ha perdut la concessió de Can Felipa guanyada per la societat limitada Esportiu Poblenou Mar Bella i, de l'altra, només li queda guanyar el concurs de concessió de la Mar Bella, i això últim està molt negre. La manca de capital per mantenir les instal·lacions i el descrèdit en el qual ha caigut el club han originat la pèrdua d'una de les úniques forces de què es disposava: el suport moral i financer dels socis. El futur del club es troba a la corda fluixa, la seva identitat depèn únicament de guanyar el concurs de la Mar Bella; si no, podríem parlar de la total desaparició

L'any 1990, l'edifici de Can Felipa es trobava en procés de rehabilitació per convertir-lo en centre cívic i poliesportiu.

d'una de les entitats esportives més antigues del Poblenou.

Esportivament, la situació tampoc no és més encoratjadora. Fa unes quantes temporades la secció de waterpolo del CNPN va obtenir uns grans resultats que el van portar a situar-se entre els millors equips de l'Estat. Com a contrapartida, aquesta plantilla es va mantenir sobre la base d'un pressupost molt alt, que sortia de la caixa de l'entitat. Aquesta política econòmica només afavoria aquesta secció del club, i ha estat, entre altres, una de les causes detonants a l'hora que el club tingui ara deutes econòmics molt greus.

Així, a finals de la temporada 2001, les dificultats econòmiques van obligar a prescindir d'una plantilla semi-professional per formar un equip integrat essencialment per jugadors provinents del júnior, per tal d'afrontar la temporada 2001-2002. Donada la joventut i la inexperiència del nou equip el club va haver d'abandonar la idea de jugar a Primera Divisió i acontentar-se en la competició de Primera Catalana.

BIBLIOGRAFIA

- CLUB NATACIÓN PUEBLO NUEVO (1931-1951), circular núm. 14 (novembre de 1951).
- FABRE, J.; HUERTAS, J.M., *Tots els barris de Barcelona*. Vol. 1. Barcelona: Edicions 62, abril de 1976, 1a edició.
- HOMS, Jordi, «La fi del CNPN?», *El Poblenou*, revista mensual de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou, núm. 23 (maig de 2001).
- VILLORO, Marc: «Temps difícils per al CN Poblenou. Les dificultats econòmiques van obligar el club a renunciar a jugar a Primera Divisió i a competir a Primera Catalana amb els nois del júnior. L'equip, entrenat per Sergi Cadeval, ha fet un bon paper en la competició», *Ciutat Nord (Sant Martí)*, núm. 1 (maig de 2002).

MONTSERRAT SINTES